

SETKÁNÍ S VLKEM

Ukázka:

Milá Doktoro, některé problémy Vlkových zápasů jsem Ti již naznačil a vsadím se, že Vlk je nenaznačil nikdy, naopak, snažil se je co nejlépe utajit a zamaskovat. Poprvé se ke svým problémům přiznal právě v povídce o generálovi. Dokonce jako by se v ní sám sobě vysmíval. Je v textu upřímný a dokáže se nad svůj snad největší mindrák povznést, popsat ho. Každý z nás, i nejtvrdší pacifista, i Ty sama, pokud bys byla upřímná, by sis musela přiznat, že někdy podvědomě taktizuješ a maskuješ místa, kde jsi napadnutelná a zranitelná. Vlk se v povídce svou slabostí doslova chlubí a odkrývá svou slabinu. To je u tak zkušeného válečníka nepřírozené, pokud by nešlo o lest. Jediné vysvětlení může být takové, že Vlk v době sepsání povídky, považoval svůj problém s láskou za již zvládnutý a vyřešený, že na této linii získal definitivní převahu a jistotu. Jinými slovy, ukazuje nám místo, kde býval zranitelný, ale již není. Odstraňuje minová pole a ostatné dráty, zasypává staré zákopy, protože přechází z obrany do útoku.

Zkušený člověk by řekl, že Vlk potřebuje ženu, která by z něho vymazlila to, co z něho nestihla vymazlit máma, totiž tvrdost, nadměrnou ostražitost, podezřívavost a jiné vlastnosti, pramenící z pocitů nejistoty a strachu. Už jsem řekl, že v naivních, ukničených holkách nemohl najít náhradu za matku. Byl ale rytířem. Odmítal se i v období puberty a adolescence chovat cynicky, pohrdavě, odmítal být k druhému pohlaví hrubý a mezi kamarády či spolužáky nepoužíval sprosté či oplzlé výrazy. Na druhé straně odmítal holkám lichotit, i když věděl, že by tím některé získal.

„...nevím a nechápu, jak si může někdo, většinou žena, zakládat na vnější kráse nebo dokonce na jakési výzdobě. Jestliže se někdo narodí hezký, přitažlivý a souměrný, není to jeho zásluha, nemusel pro to hnout prstem, lze na něm obdivovat dílo přírody, ale nikdy ne jeho samého, nač jsou tedy ženy tak pyšné? To, co mají, dostaly zadarmo a jejich prsa a zadky, souměrné obličejové a svůdné křivky nevypovídají vůbec nic o nich samých. Jestliže se žena dokáže důmyslně vyzdobit, namalovat a obléci, jde o zřejmé předstírání, o pouhou taktiku, o zatajování skutečností a nedostatků, o pouhé maskování. Žena, která se zdobí, jen dává najevo, že je ochotna lhát a předstírat o sobě to, co není skutečností. Taková žena je pokrytecká a je dobré to vědět...“

Vlk chtěl zkrátka od dívek své generace, aby byly rozumné, žensky (mateřsky) milé, upřímné a poctivé. Jaksi automaticky předpokládal, že to by bylo přirozené. Nikdy ho nenapadlo zabývat se tím, co je pro ženu skutečně přirozené, jak se chovají zvířecí samičky a kolik takových pudů a instinktů ženu zpravidla ovládá aniž si to ona sama uvědomuje, aniž je schopna s tím něco dělat. Sám u sebe i u jiných mužů rozeznával vliv přetrvávajících instinktů a pudů a muže soudil podle toho, do jaké míry je dokážou ovládat, nasměrovat k rozumem schválenému účelu a cíli. U žen ho nic takového nenapadlo. Matka mu žádnou takovou zkušenost nestihla předat. Psychické rozdíly mezi mužem a ženou mu unikaly úplně, viděl jen fyzické rozdíly a očekával od dívek chování i myšlenkové pochody podobné vlastním. Žena, pokud by s ní měl navazovat hlubší a delší vztah, musela pro něho být důvěryhodným a schopným spojencem, nikoliv potenciálním nebezpečím, odčerpávajícím jeho síly, soustředěné k výbojům. Při své četbě Foglarových knih Vlk naprosto nepostřehl, že zatímco Foglarovi chlapečtí hrdinové jsou přirození, děvčata v jeho románech jednájí nepřirozeně, téměř jako kluci. Očekával od dívek také ono rytířství a přátelství na život a na smrt. Chování samic zpočátku odmítal úplně a považoval je za úpadkové a opovržením hodné. Tím propásl období častého střídání a testování partnerů a odsunul veškerou zásadní zkušenost s druhým pohlavím kamsi za vojenskou službu. Ocítl se však ve dvojím ohni. Aby obstál mezi vrstevníky, musel předstírat, že takovou zkušenost již dávno prodělal. Musel hrát roli samozřejmě zkušeného chlapa, aby se vyhnul společenské sankci, kterou by v tomto případě byl

výsměch a nepochybný pokles vážnosti. Vlk nesměl připustit pokles své vážnosti. Uznání a přijetí okolím, mu bylo náhražkou za lásku.

Nyní Ti, milá D, vylíčím něco, co ti bude připadat směšné, ale pokud se to nepokusíš vzít vážně, nikdy Vlka nepochopíš. Stalo se to ve třetím ročníku v učení, ve škodovické šatně.

Jednoho rozespalého rána, mezi boucháním a lomozením stovek plechových skříněk, zaslechl Vlk přiopilý rozhovor dvou soustružníků. Bavili se dva chlapáci středního věku a bylo zřejmé, že do práce přišli přímo z jakéhosi mejdanu. Mimo hektolitry rumu se v rozhovoru jednalo ještě o jakési předem známé ženy a o třetího kolegu, který se zdržel.

- Ten nepřijde, mínil první hlas, - Ten je ztracenej, ani nemá cenu mu píchat příchod, vždyť jsi ho viděl, blbečka, jak tam lital v trenkách, a to skoro nic nevyopil...

- Já ti říkám, dosvědčoval druhý hlas, - ten dostal Máňu do postele, když se po půlnoci ztratil, a teď se z toho posere. A říkám ti, že to byla jeho první ženská! Choval se jako sedmnáctiletý trouba. Kolik je mu? Pětadvacet? Já se picnu, v pětadvaceti první ženskou, a ještě Máňu, takovou vyhladovělou ramlici, no jak to dělal do včerejška?!

Ano, Vlkova tragédie spočívala v tom, že si dovedl velmi živě představit, jak to onen neznámý nešťastník dělal do včerejška. Sám to tak dělal a své zážitky nemohl s nikým konzultovat, musel je naopak úzkostlivě tajit. Prozrazení takových zážitků by v chlapeckém světě znamenalo naprostou katastrofu. Vyslechnutý rozhovor Vlka jen utvrdil v obavách, že se nemýlí, že by se stal obětí výsměchu a chlapeckého pohrdání, kdyby se prozradil.

Zkušený muž by Vlka jistě odhalil již podle toho, jak se choulostivým rozhovorům vyhýbal, jak dovedl hladově naslouchat a napodobovat postoje i řeči zkušených, jak nadšeně přitakával když oni zkušený líčili své zážitky s něžným pohlavím, což mělo vyvolat dojem, že ví o čem je řeč, že má samozřejmě podobné zážitky. Vlk se naučil skvěle hrát i klamat a vrstevníci jeho hru většinou neodhalili.

Rozhovor odposlechnutý v dílenské šatně mu automaticky nasadil laťku. Zafixoval si hranici pětadvaceti let jako nejzazší termín, dokdy bude muset zmíněnou zkušenost absolvovat. Čas od času pak znepokojeně kontroloval vzdálenost času, která mu ještě zbývá, tak, jako jiní kontrolovali plnění pětiletky nebo plánu brigády socialistické práce.

Jestliže Vlkovu kamufláž neprohlédli jeho vrstevníci, celkem jistě ho odhalily jeho vrstevnice, kterým se jevil jako neohrabaný, bázlivý, nesmělý a navíc namyšlený. Neodpuzoval dívky předem, zvláště ne poté, kdy vyrostl a zesílil a stal se z něho celkem pohledný mladý muž. Obvykle se také nebál dát dívce najevo, že se mu líbí. Problém přišel ve chvíli, kdy dívka v duchu souhlasila a probudila v sobě samičku. V té chvíli se Vlk buďto lekl, nezareagoval vůbec, vyzývavou odpověď nepochopil, nebo dal najevo, že právě o toto nestojí. V každém případě couvl, nebo reagoval neadekvátně. Vlk by byl nedokázal dívce vysvětlit, i kdyby se o to pokusil, že na něho musí jít jinak, že on očekává cosi jiného a teprve potom i sex. Dívka jeho zaváhání brala jako urážku a předpokládala, že pro toho namyšleného suveréna není dost dobrá. A to by zase nikdy nedokázal pochopit Vlk, nedokázal by si ani představit, že takové pocity v dívkách vyvolává. Protože reagoval neadekvátně ve světě náznaků a impulsů, které spouštěly přirozené instinktivní chování, zdál se být nepřirozený a ztrácel možnost komunikace. Nikdy pak již nedostal možnost své představy o vztahu vysvětlit. Z dívčího pohledu se jevilo směšné, že si svou malou kuráž vykládal div ne jako přednost. Vlk by byl potřeboval začít s nějakou starší zkušenou ženou, která by pochopila v čem je problém a dokázala by ovládnout své instinkty do chvíle, kdy se Vlk v její společnosti začne cítit bezpečně, kdy bude již navázána komunikace na jiné než pudové úrovni. Vlk ale vnímal každou starší ženu jako matku a s matkami se přece nespí ani nechodí.

V povídce o generálovi Vlk naznačuje onu nápadnou disproporci mezi postavou neomylného, tvrdého a vždy vítězného generála, s níž se identifikoval, a na druhé straně žalostnou skutečností, v které vězel a se kterou se teprve musel vypořádat. Před děvčaty v sobě hýčkal myšlenku, že jednoho dne prohlédnou, pochopí velký rozmach jeho nitra, velkou hloubku jeho myšlenek, a pak bude doceněn. Měl za to, že děvčata musí k takovým výkonům teprve dozrát. Tyto rozdíly v sebepojetí a sebevědomí Vlkovu osobnost rozvracely, musel ji nejprve pracně sjednocovat. K tomu účelu zaangažoval vůli. K tomu, kde získal tak pevnou vůli a

cílevědomost se ještě vrátím, protože jde také o téma této přehlídky. Prozatím je důležité vědět, že Vlk téměř zásadně angažoval sebeovládání, vůli a logiku, všude tam, kde měl zaangažovat přírodu a ponechat jí volnou cestu, aby ho dovedla k cíli. Jeho permanentní pocity ohrožení znemožňovaly aby se poddal a nechal se vládat něčím jiným, silami, které sám nekontroloval.

Pro Vlka je příznačné, že o sexuálních problémech nepřečetl nikdy jedinou odbornou publikaci. Dospíval a žil v době, kdy se o sexu otevřeně nepsalo a nepublikovalo. Jeho otec vždy dovedl získat ženu, na kterou zaměřil pozornost. Nikdy to však Vlkovi neukázal a jevil se mu v tomto jako nějaké monstrum. Vlk nikdy neviděl, jak se jeho otec ženě dvoří a jak ji dovede „sbalit“. Za celé své dětství a dospívání se Vlk dostal pouze k několika fotografiím nahých žen, nikdy se mu však nepodařilo sehnat jedinou fotografii, na které by se byl mohl seznámit se skutečnou fyziologickou podobou a vzhledem ženských pohlavních orgánů. Režim si hrál na měšťáckou ctnost a cenzura zasahovala v tomto směru velmi důkladně, neboť nahota, prostituce a promiskuita byly znakem prohnitého kapitalistického západu. Režim se v poslední fázi své existence musel opírat o starší, konzervativní populaci, která se vyznačovala téměř puritánskými názory, nad sexuální tematikou se buďto pokrytecky pohoršovala, nebo se tvářila tajemně. Vlk sám byl svědkem toho, jak jeho spolužačku vyhodili z učení kvůli minisukni a jedna jeho spolužačka ještě v základní škole dostala dvojku z chování, když byla viděna třídní učitelkou jak se večer líbá na sídlišti pod lampou s chlapcem. Šlo o stejné pokrytectví starších, které vyvolalo sexuální revoluci v celé západní civilizaci.

Vlk se zhruba v první třídě základní školy dozvěděl to velké tajemství lidského rozmnožování a byl velice překvapen, když mu starší spolužáci sdělili, že to co nosí v kalhotách není pouze na čůrání, že se to za jistých, blíže neurčených okolností strká ženám do otvoru mezi nohama a pak se cosi záhadného stane. Jako malý se tomu s chutí zasmál, protože si nedovedl představit situaci, kdy by normální kluk byl ochoten to cosi strkat holkám mezi nohy, do míst kterými čůrají a kdy by byla normální holka ochotna nechat si to líbit. Nepřipadalo v úvahu, že by se vůbec kdy vzájemně domluvili na takovém pokusu. Když se někdy v učení dostal k tvrdým porno fotografiím, zaskočilo ho, jak je to nechutné a na pohled odpudivé. Přitom byl zcela normálním heterosexuálem a dívky jej přitahovaly, připadaly mu svůdné. Po dalších několika letech a po absolvování několika takových dobrodružství ho znovu zaskočil vzhled dámského přirození in natura v plném světle. Nikdy si na to nezvykl a příliš se tím nekočhal. Nikdy neprovozoval orální sex.

Jan Volf Vlkovu sexuální výchovu také zanedbal. Neustále hýřil narážkami na své sexuální úspěchy, naznačoval dospívajícímu synovi, že v jeho věku „to s holkama jinak koulel“, ale o technické stránce věci, o tom hlavním, co Vlk potřeboval vědět a o čem všichni předstírali, že to samozřejmě znají a zvládají, s ním nikdy nehovořil. Vlk by se byl otce nikdy na tyto věci nezeptal, protože, zřejmě oprávněně, předpokládal výsměch. Byl ve válce a předpokládal, že by takovou otázkou prozradil slabinu ve svých liniích a ve své výzbroji, že by protistrana (včetně otce) tuto slabinu okamžitě zneužila, aby ho napadla a bolestivě ho zasáhla. Nutno dodat, že vlkův otec byl zřejmě natolik závislý na své pověsti chlapáka, že by byl synovy otázky skutečně zneužil k vlastnímu povyšování a synovu ponižování. Vlk se zřejmě naprosto nemýlil v předpokladu, že by se nesetkal s žádnou seriózní odpovědí. Tušil, že otec ho odmítne instruovat, aby své vlastní chlapáckosti nevytvářel konkurenci. Považoval celou společnost kolem sebe za pokryteckou a nevěřil v možnost seriózní informace o těchto choulostivých intimních a nebezpečných věcech, tolik důležitých pro chlapskou prestiž.

Tak se Vlk postupně naučil rozlišovat lásku a sex, jako dva úplně rozdílné úseky téže válečné fronty. Věděl, že když získá sexuální zkušenost, přestane být ohrožena jeho prestiž a dostane se k dívkám natolik blízko, aby mohl časem najít mezi nimi tu pravou. Věděl, že když úplně náhodou narazí na tu, která mu poskytne lásku a dokáže v něm vzbudit pocit bezpečí, nechá si od ní později líbit i sex. Musel prorazit na jednom nebo na druhém úseku, aby získal obojí a mohl rozdělenou frontu sjednotit vítěznou bitvou. Výsledkem bylo, že si sexuální zkušenost určil jako plánovaný válečný cíl (dokonce v termínu) bez ohledu na city, zatímco láska se mu stala platonickým, asexuálním příznakem, poněvčí jen fantazií. Vlk si byl jist, že sexuální dovednost, tento klíč k sebevědomí a ochranu před výsměchem, přes všechna zmatení a překážky, musí najít každý chlap sám za sebe a musí se s tím porvat, musí riskovat a protrpět ostudu, trapasy a selhání, aby měl šanci se dostatečně poučit, nasbírat zkušenosti a nakonec vyhrát tu bitvu, aby mohl být chlapem, aby mohl být normálním, celým, sjednoceným kusem, rovným ostatním chlapům. Zatím, na úrovni rozhovoru vyslechnutém v dílenské šatně, se Vlk necítil být normálním a pro svoji normálnost stanovil základní kritéria:

1. *Vyspat se s holkou (nějakou), uspokojit ji a udržet vztah po delší dobu.*
2. *Mít maturitu na střední škole (nějaké), protože to je průměrná vzdělanost.*
3. *Vydělávat průměrně tolik peněz jako jiní a uživit rodinu.*

Vlkovi nastaly krušné časy. Vůlí se nasměroval k výkonu a postupoval systematicky. Balil holky, studoval jejich psychiku, analyzoval a dělal závěry, ale nemohl se pohnout z místa, a to z důvodů, které s vůlí vůbec nesouvisely, a které pomocí vůle, nebo povrchní analýzy pozorovaných faktů, nemohl nikdy zvládnout. Především si přísně zakázal odpor k samičkám. Představovaly pro něho nyní cosi jako trenažér a on musel absolvovat výcvikový program, než vytáhne naostro do války. První příležitost se mu naskytl na vojně. Druhým rokem, dva měsíce před koncem základní služby, si již jako mazák mohl ledacos dovolit a občas se svými kumpány podnikal tajné noční výpravy po hospodách v blízkosti kasáren. Jedné noci se jeho, o mnoho zkušenějšímu kamarádovi podařilo sbalit dvě značně ovíněná děvčata v přiměřeném věku, která také toužila něco si užít. Dívky se Vlkovi dokonce líbily a přitahovaly ho. Obě si vojáky rozdělily a každá se držela svého. Vlk cítil, že tentokrát žádné zábrany nemá a nic mu nebrání v tom, aby věc dotáhl do konce. Situace ho vzrušovala. Vojáci si odvedli děvčata dírou v plotě až do kasáren a do baráku dělostřelecké baterie. Věděli, kde najít klíče od prázdných velitelských kanceláří a kde jsou schovány matrace pro podobné, rozhodně nikterak nové případy. Vlk si vybral jednu z kanceláří a dívka jej ochotně následovala. Hodil matrace na zem a děvče se automaticky svléklo. Byli sami, potmě a zamčení. Veškeré předstírání a opatrnost skončily. Již nebylo nač si hrát, oběma šlo o totéž. Vlk v duchu zavelel „na bodák“ a vyrazil do útoku. A selhal! Byl vzrušený více než kdy jindy ve svém životě a dívka byla rozpálená jako žehlička. Jen k erekci nedošlo. Dívka, která se v sexuálních technikách zjevně vyznala, vyzkoušela všechno možné, ale marně. Pro Vlka bylo takové selhání nesmírným šokem. Potvrzovalo mu jeho tajné a potlačované podezření, že není normální, že je v těchto záležitostech méněcenný. Selhání jej srazilo kamsi až ke dnu. Nebyl ochoten to podruhé zkoušet a do konce vojny se podobným dobrodružstvím již vyhýbal. Dívku nakonec uspokojil jiným způsobem a vyvedl ji pryč z kasáren. Té noci ale neusnul. Seděl venku ve dřevníku za barákem a pokoušel se překonat šok, smířit se s nebezpečím a ohrožením, které pro něho tato skutečnost znamená.

Později si uvědomil, že přece jen zaznamenal jistý zisk. Dokázal povolit svým instinktům, aby jednaly přirozeně a na výzvu z druhé strany odpověděly správně. Věděl, že již dokáže dostat partnerku do postele, nebo až k aktu. Nemohl couvnout, nebo svůj boj o normalitu jakkoliv vzdát. Musel kupředu, aby ho porážka nezlomila. Cítil, že jakmile by kapituloval na jediné ze svých front, celá jeho obrana by se zhroutila a následoval by křídelní obchvat, fáze aufrollen (svinutí), zničení týlu, obklíčení a totální kapitulace, ztráta kontroly, cosi snad ještě horšího nežli smrt sama. Mohl prohrávat bitvy, ale nesměl vzdát válku. Mohl ustupovat, ale jen lineárně. Nesměl vpustit nepřítele do svého týlu, nesměl připustit průlom. Po vojně se tedy vrhl do nových dobrodružství. Jeho potíže se ztopořením se však vyvinuly do jakéhosi nešťastného podmíněného reflexu. Erekcce ochabla s železnou pravidelností vždy právě v okamžiku konkrétního výkonu. Bylo to k vzteku. Vždy před tím mu vzrušení málem protrhlo kalhoty, ale v klíčový moment ochabl a žádným způsobem to nedokázal změnit. Vždy, když partnerka nakonec rezignovala a vzdala se naděje na sexuální zážitek, schopnost erekce se vracela sama a plnou silou. Bylo to k zbláznění. Vlk se vrhal po hlavě do nesmyslných erotických dobrodružství, vždy maximálně vzrušen a vždy s temným, hořkým vědomím že selže a kdy přesně se tak stane. Nešťastný reflex se touto zpětnou vazbou posiloval a upevňoval. Vlk stále nebyl normální a beznadějná válka se protahovala. Získával pověst nenasytného sexuálního maniaka u všech přátel a přítelkyň, kromě těch, které s ním šly do postele. Tou dobou byl již všeobecně uznávaným rétořem a myslitelem, četly se jeho povídky a básně, tou dobou byl považován za tvrdého, rychlého a nebezpečného protivníka, jak ve fyzickém konfliktu, tak v mentální oblasti, tou dobou vynikl jako všestranná tvůrčí osobnost, jako spisovatel a ilustrátor, jako autor vlastních písniček a kytarista, jako organizátor i jako nezávislý intelektuál s nadprůměrnými studijními výsledky, ale v této válce ztrácel jednu bitvu za druhou a stále nebyl normální.

Karolínu potkal na nádraží. Tam se ostatně uchyloval vždy, když mu bylo ouvej. Snad to byl reflex londonovského tuláka. Nádraží souviselo s cestou, se změnou, tedy s nadějí. Vždy na Vlka působilo uklidňujícím dojmem, aniž kdy hloubal o tom, proč to tak je. Karolína si ho povšimla, když v uválených, rozdrbaných džínách, s hřívou dlouhých vlasů splývajících přes ušmudlanou flanelovou košili usiloval o

půjčení kytary.

O pouhý měsíc později Ti napsal:

"...vždyť JÁ ani nevím, jestli to s ní myslím vážně. Snad potřebuji jen náplast na bolístku po předchozím debaklu s tou Pražandou (týden jsem se poflakoval po všech dírách mezi Prahou a Chebem, než jsem byl schopen přemýšlet). Asi to tak bude. Potřebuju se dostat citově do rovnováhy. Hraju to na ní, dělám ramena, vodím ji na sleziny Legie, pouštím jí Neila Yanga, Johna Mayala a otevírám jí nový svět, filosoficky hloubám o vztahu bytí, reality a skutečnosti a třesky plesky. Dělá mi dobře, jak zírá, jak se otevírá a saje jako houba všechny nové podněty kolem sebe. Není můj typ, ale není ani ošklivá a už vůbec ne hloupá. Všechno obdivuhodně absorbuje, dalo by se říct, že to žere. Z mé strany to rozhodně není zamilovanost, a už vůbec ne ztráta soudnosti, takže o mne nemusíš projevovat obavy. Ostatně má kluka. Takovýho blondáka s modrýma očima. Tak asi mohl vypadat Old Surehand v osmnácti letech. Jenže je mi ho, hezounka, líto, ona ho kopne do zadku. Je prostě potvora jako každá druhá, vysála ho, svázala ho a odkopne ho jako kámen z cesty za něčím novým. Jenže to mne nemusí zajímat, já se jí nevnučuju, a nakonec, vždyť se ani nedá říct, že bych s ní chodil..."

Vlkův pohled na nešťastnou zamilovanou dívku Tě pohoršoval a připadal Ti cynický, ale Vlk konečně dokázal vytrást z mozku pravidelné uhranutí ze skutečnosti, že o něho projevila některá něžná bytost zájem, a viděl věci střízlivě. Choval se jako by mu na vztahu nezáleželo, protože zpočátku opravdu nezáleželo. A kotě neochladlo, naopak! Vlk po svém objevil to, co nazval zákonem hodnoty:

"...HODNOTA DOBYTÉHO PROSTORU SE DOBYVATELI JEVÍ PŘÍMO ÚMĚRNÁ HODNOTĚ ZTRÁT, PODSTOUPENÉHO RIZIKA, VYNALOŽENÝCH INVESTIC A ÚSILÍ. HODNOTA VÍTĚZSTVÍ SE VÍTĚZI JEVÍ ÚMĚRNĚ SÍLE ZLOMENÉHO ODPORU. A proto i dívka, která mne dobijí, musí mít pocit, že usiluje, musí se namáhat a musí do své lásky i do společného vztahu investovat. Jen tak je zaručené, že si toho, co snad získá, bude vážit, že o to bude pečovat."

Vítězem na poli lásky a sexu však Vlk ještě nebyl a nemohl být, dokud nezmohl svůj hlavní problém. Jeho, doposud úspěšná, aplikace strategické poučky se mohla zkomplikovat a zhroutit paradoxně v cíli snažení, v momentě, kdy Karolína doma najde vhodnou výmluvu, aby mohla u Vlka zůstat přes noc.